

Joke Bruijs schittert in zwakke 'Blood Brothers'

ROTTERDAM - Negen jaar geleden speelde er al een Nederlandse versie van 'Blood Brothers'. Maar Nederland moest toen nog rijpen als musicalland. Pas nu zijn we toe aan het maken van zo'n afwijkende productie, vertelde de regisseur van beide uitvoeringen, Eddy Habbema, gisteren in deze krant. Dinsdagavond had in het Rotterdamse Luxor Theater de premiere plaats van de nieuwe versie. Is dat inderdaad zo'n andere, betere musical geworden?

Als 'Blood Brothers' begint, weet je al hoe het afloopt. Op de grond liggen de lijken van de beide bloedbroeders. Zij worden diepbetreurd door omringende familieleden en vrienden. Het vervolg, zo wordt gemeld, zal de cirkel rondmaken en verbeelden hoe het zover kwam.

Die cyclische structuur is weliswaar niet origineel, maar wel bijzonder effectief. Dat geldt ook voor de keuze van de Engelse auteur Willy Russell - die in 1983 verantwoordelijk was voor zowel de tekst als de muziek - om een verteller op te voeren. Die staat zelf buiten de intrige, maar werpt vanaf de zijlijn of als schijnbaar onzichtbare medespeler zijn schaduw vooruit. Helaas is hiermee het beste van het origineel gezegd.

'Blood Brothers' is van oorsprong namelijk geen goede musical. Het verhaal van de tweelingbroers die vlak na hun geboorte van elkaar worden gescheiden, in zeer uiteenlopende milieus opgroeien en vele jaren elkaars beste vrienden zijn zonder van hun bloedverwantschap weet te hebben, is op zichzelf boeiend. Zeker omdat je vanaf het begin weet welk diep geheim zwaar op hun beider moeders drukt en tot welk noodlotig slot dat uiteindelijk zal leiden. Maar het stuk herbergt zoveel wijdloperige en melodramatische scènes, dat je aandacht soms wel erg verslapt. Bovendien kent 'Blood Brothers' nauwelijks goede liedjes en de herhaling van de melodieën die als leidmotiefjes door de voorstelling lopen, doen uiteindelijk eerder kwaad dan goed.

Regisseur Eddy Habbema, die toentertijd 'Geboren vrienden' regisseerde en vond dat de musical een tweede kans verdiende, heeft te weinig de

kans gegrepen het origineel rigoureuus aan te pakken. Wel kregen Tom Schenk (decor) en Reinier Tweebeeke en Marc Heinz (licht) de vrije hand met hun prachtige vormgeving, die uitblinkt in soberheid. En vertaler Daniël Cohen mocht kiezen voor een realistischer benadering, met hedendaagse taal en Nederlandse namen en achtergronden. Maar verder bleef het stuk toch grotendeels intact. Alleen al de lengte, bijna twee keer anderhalf uur, is een onoverkomelijk bezwaar. Dat geldt bovenal voor de langdradige eerste helft, die nog te veel overbodige scènes bevat. Het is werkelijk prachtig om te zien hoe ontwapenend fraai deze volwassenaan zijn gekleed en getraind om kinderen van zeven te spelen, maar niet drie kwartier achtereen. Bovendien wreekt zich op dat moment al hoe een slecht acteur Danny de Munk is. Dan en nog meer in het dramatische slot van de tweede helft verwacht hij dramatische kracht met een storende vorm van overacting. Ook de keuze voor Annette Nijder is het toonbeeld van verkeerde casting. Voor De Munk en voor haar geldt dat zij goede zangers zijn, maar de wijze waarop Nijder de rijke, kinderloze vrouw neerzet die zich met misbruik van oneigenlijke motieven een van de tweelingbroers toeëigent is stuitend slecht en daarmee volkomen ongeloofwaardig.

Hoe anders is het met De Munks tegenspeler Frank Rigter. Net zoals in 'Geboren vrienden' speelt hij van de tweelingbroers degene die het wel voor de wind gaat en hij doet dat erg overtuigend. Binnen de cast van elf vallen verder de prima zang- en spelprestaties op van Paul Kribbe (als de verteller) en van Lottie Hellingman (als vriendinnetje van de bloedbroeders) op. Maar de grootste eer komt toch Joke Bruijs toe. Zij draagt de productie met haar hoofdrol als de moeder van de tweeling. Zij acteert en zingt met bewonderenswaardig veel verve en zet hiermee ontgezeglijk een van de mooiste en ontroerendste prestaties uit haar lange en brede carrière neer. Wegens andere verplichtingen zal zij haar rol in februari voor enkele maanden moeten afstaan aan Angela Groothuizen. Het is maar dat u het weet.

Frank Verhallen